

Vítězná motivace Dalibor Boubín

Redaktorka (dále R): „Dnes si budeme povídat s panem Jaroslavem, vycházející hvězdou českého gastronomického nebe. Dobrý den, Jaroslave.“

Jaroslav (dále J): „Dobrý den, Martino. Rád bych se ale ohradil proti označení vycházející hvězda.“

R: „Nebudte skromný. Určitě si svůj nový titul zasloužíte.“

J: „Ne ne, vy mi nerozumíte. Výraz vycházející totiž evokuje pocit, že po jepičím životě přijde rychlý pád. A já plánuju už jen trvalý vzestup.“

R: „To nezní právě skromně.“

J: „Ale no tak. Skromnost je jen faleš. Když víte, co děláte, není pro ni místo.“

R: „To je jistě jeden z možných pohledů, který nám ostatně hodně napovídá. Nicméně pojdme teď poodhrnout roušku tajemství faktu, že právě vaše kurzy vaření získaly na takové popularitě. Jsou-li mé informace správné, máte k dnešnímu dni převis poptávky nad svými kapacitními možnostmi. Neuvažujete nad tím, že byste třeba některé z kurzů přenechal svým podřízeným?“

J: „Máte naprostou pravdu. V tuhle chvíli bych byl schopen naplnit dvakrát víc termínů. K vaší druhé otázce: ne, neuvažuju. Tím bych své následovníky v podstatě podvedl. Oni nejsou zvědaví na nějakého mistrova pohůnka. Zaplatili si za mě a mě také dostanou. Lidi si radši počkají, než by se nechali odbýt náhražkou. A to je ostatně i celá moje filozofie: nikdy nepoužívat náhražky.“

R: „Pojďme to vzít postupně. Říká se, že nejste vystudovaný kuchař. Co za změnou profese stojí?“

J: „Skutečně nemám gastronomické vzdělání. Na druhou stranu, co je vůbec vzdělání? Má dneska význam mrhat talentem na nějaké škole, když příležitosti leží všude kolem? Ale abych odpověděl i na zbytek vaší otázky. Někdo by řekl, že za všechno může náhoda. Jenže náhody neexistují. Prostě jsem došel ve správnou chvíli na správné místo.“

R: „Teď máte na mysli televizní soutěž *Vařím, tedy jsem*, že? Uspěl při takové příležitosti, to už mluví samo za sebe. Zvláště, je-li pravda, že jste do té doby uměl, abych si vypůjčila vaše vlastní slova, připálit i vodu.“

J: „Ale jděte. Oba víme, že ta šaráda v televizi nemá se skutečnou soutěží nic společného.“

R: „Tomu nerozumím. Můžete to nějak rozvést?“

J: „No, asi bych neměl. Donutili nás podepsat takový ten papír o mlčenlivosti.“

R: „Aha, chápu. Nemůžete alespoň něco naznačit?“

J: „Znáte to, my nesmíme ani naznačovat. Víte, já se před *Vařím* zkoušel přihlásit do možná deseti jiných pořadů. Ale nikdy mě nevybrali. Tak jsem začal sledovat, jaké typy lidí se tam objevují. Vytvořil jsem profil ideálního účastníka, poslal přihlášku, a bylo to.“

R: „A jaké typy to jsou?“

J: „To si nechám pro sebe. Ale není to tak těžké pochopit, řekl bych.“

R: „Dobře. Jak je tedy možné vyhrát soutěž ve vaření bez jakýchkoli předchozích zkušeností?“

J: „Teď už to můžu přiznat. Nebyl jsem tak docela bez zkušeností.“

R: „Vážně? To volá po vysvětlení.“

J: „Nemyslím.“

R: „Pan tajemný? Dobrá. Zkusme jiné téma. Jste ženatý. Jak vaše žena přijímá celou tu slávu a zároveň zájem o vás samotného? Nebojí se, že vás odloudí nějaká frekventantka? Ostatně, máte za sebou už dvě nevydařená manželství, že ano?“

J: „Jsem rád, že se ptáte. Můžu tak rovnou zodpovědět i zatím nevyslovenou otázku, která by ale stejně přišla: jak jsem se k vaření vůbec dostal.“

R: „Mám ji tu hned na další řádce. Povídejte, zajímáte mě.“

J: „Myslíte: teď mě konečně zajímáte, ne?“

R: „Ne ne, tak jsem to samozřejmě nemyslela. I když, ano.“

J: „Jasně. Víte, je pravda, že za vším je třeba hledat ženu. A z toho přesně vyplývají má předchozí manželství a má vlastní cesta k dnešku.“

R: „Tak teď jsem jedno ucho.“

J: „Je to vlastně hrozně jednoduché. Když jsem byl mladší, všichni moji kamarádi byli v nějaké kapele a neměli o holky nouzi. Tak jsem se naučil hrát a ono to fungovalo. Jenže po čase i mně došlo, že fanyнка není ten pravý základ stabilního manželství. Teda když chcete víc, než se jen probouzet do špinavého a vydrancovaného bytu.“

R: „Všechny ženy ale přece nejsou takové.“

J: „Určitě ne, já si ale ve své nezkušenosti takovou vzal. Takže jsem zanedlouho spolu se svou první chybou opustil i hudební svět. A vrhnul se do vydělávání peněz. To už jsem tak trochu tušil, že jejich vůně má jistou afrodiziakální přitažlivost, možná ještě silnější než rachot elektrický kytary.“

R: „A měla?“

J: „Jasně že jo. Tentokrát jsem si mohl dovolit hospodyně a uklízací službu a takový ty věci, takže mi trvalo skoro rok, než mi došlo, že fanyнка a zlatokopka se v konečném důsledku liší jen tím, že ta první si alespoň na nic nehraje.“

R: „Vypadá to, jako byste měl trochu smůlu na partnerky.“

J: „Ale houby smůlu. Jen má vlastní blbost.“

R: „Možná nezkušenost?“

J: „Ne, nemá smysl si nic namlouvat. Byl jsem mladej a blbej, tak to prostě je. Takže jak jsem tak seděl v tom špinavým bytě, jak jsem si po druhým rozvodu jako jediný mohl dovolit, začal jsem znovu přemýšlet. A najednou mi to došlo. Chyba byla od samého počátku jen a jen ve mně.“

R: „Nerozumím.“

J: „Je to naprosto jednoduchý. Nedostáváte to, co chcete. Dostáváte to, co si zasloužíte. A v tom je celý tajemství. Víte, co se říká o lásce, ne?“

R: „Že hory přenáší?“

J: „Jo, to možná taky. Ale hlavně, že prochází žaludkem. A to je přesně ono. Můžete ženu oslňovat prachama, můžete ji zvat do drahých restaurací, ale pak ji nikdy doopravdy nepoznáte. A tak jsem to zkusil. Začal jsem kamarádkám vařit.“

R: „A zabralo to?“

J: „Chvíli to trvalo, ale nakonec ano. Víte, nejdřív jsem zkoušel, co která vydrží. Připálil jsem míchaný vajíčka. Osolil kafe. Vyrobil řízek tak tuhej, že by ho neužvejkala ani lama.“

R: „A tak jste získal tu pravou?“

J: „Co byste řekla? Samozřejmě že ne. Utekly všechny. Jedna nebo dvě měly takový ten mateřský instinkt, a že jako budou vařit ony. Ale takhle to být nemělo. Takový jsem do týdne vypakoval. Protože jak mě začaly vykrmovat, tak jejich nároky stoupaly. Měly mě jen jako dítě, po kterým toužily. Hledaly ho ve mně. Takže jsem udělal to jediný, co dávalo smysl.“

R: „Ano?“

J: „Začal jsem vařit pořádně. Marně se neříká, že co Čech, to kuchař, ne? Nebo je to kutil? Vlastně muzikant, že jo? Ale to je jedno. Pustil jsem se do toho se vší vervou a po řadě slepých uliček jsem si našel svůj vlastní styl.“

R: „Jak jste tedy poznal tu pravou a čím jste si ji nakonec získal?“

J: „Víte, jak jsem tak v televizi sledoval všechny ty pořady o vaření, různé ty reality show a podobně, získal jsem pocit, že úspěchu lze dosáhnout hlavně tak, že se člověk chová jako hulvát, mluví jako prase, hází kolem sebe nadávku za nadávkou, uráží každého kolem sebe, ponižuje ty, kdo volají po pomoci a tak dál. Znáte to, sama jste z médií. Jenže, řeknu vám, že jen co jsem s tímhle předstíráním seknul, stačilo už jen nevařit blivajzy, ale dělat věci poctivě. Chutně, rychle, hezky. A přihodit úsměv. Poděkovat za chválu. Líbat ruce za kritiku, ať už byla na místě nebo úplně mimo mísu. A to je celý moje tajemství, věřte nevěřte.“

R: „Věřím. Čas se nám ale nachýlil, tak vám, Jaroslave, moc děkuji za rozhovor. Věřím, že před vámi stojí jen ta nejsvětější budoucnost. A mám už jen jednu jedinou, poslední otázku.“

J: „Já děkuju vám, Martino. Povědějte, přejte si. Že jste to vy, může to být i modrý z nebe. Klidně i s oblohou.“

R: „Jsem mnohem skromnější, nebojte se. Dal byste mi recept na tenhle naprosto úžasný koláč?“